

den øverste Myndighed med Hensyn til alle saadanne Familiespørgsmaal. Derfor blev det altsaa til Slut min Opfattelse, at det maatte være Justitsministeriet, der maatte fremme Sagen og fremme den i dens Helhed, dog naturligvis uden at gøre Indgreb paa de Punkter, der efter den gældende Ret maa høre under Kultusministeriet.

Med Hensyn til, at jeg nu kommer ind paa andre Punkter end dem, det ærede Medlem fremdrog, skal jeg bemærke, at Forslagets Grundtanke jo er den at benytte den private Virksomhed og støtte den pekuniært — men det maa ordnes senere eller efterhaanden paa Finansloven — og sætte den i Stand til at udrette mere ved, at der gives en Organisation, en Lovordning af den anden Side af Sagen, nemlig Forholdet til de offentlige Myndigheder, som først tage Beslutning om de forskellige Forholdsregler i Forsorgens Interesse, som maa træffes, førend de private Foreninger kunne træde til og sige: Lad os nu udføre den. Det er disse to Sider af Sagen, som maa ordnes, og det er det, Lovforslaget tilsigter. Hovedtingen ved Forslaget er altsaa, foruden den at skabe en organisk Forbindelse med de private Foreninger, at ordne de offentlige Myndigheder, som bør have med disse Sager at gøre, paa en saadan Maade, at der kan komme en virksom ensartet Forbindelse til Veje mellem de offentlige og private Virksomheder. Og det tror jeg er naaet ganske godt. Men saa vil man, mener jeg, heller ikke kunne undvære den ene Mand, hvis Lønning er den hovedsagelige Udgift, som umiddelbart paalægges det offentlige — den Mand, jeg har kaldt Direktøren for Børnetilsynet. Det kan nemlig ikke gaa an at decentralisere i den Grad, som vilde ske ved at henlægge Beslutningerne til Overøvrighederne og de kommunale Udvalg. Det vilde for det første være i Strid med den hele Ordning, thi de Myndigheder, som ere tiltænkte Direktøren for Børnetilsynet, ere ikke for Tiden henlagte til Overøvrighederne eller Amtmændene, men hvile hos Justitsministeriet. Ved at udslette denne Post af Lovforslaget, vilde man ikke naa det at decentralisere i endnu stærkere Grad, thi saa maatte det blive ved de gældende Regler, at det er til Justitsministeriet at alle Sager af den Beskaffenhed maa gaa. Det er i alt Fald nu heller ikke heldigt; thi Justitsministeriet vilde, skønt det er den eneste Myndighed, der kan hævde en nogenlunde ensartet Haandhævelse af Principperne, dog ikke blandt de mangfoldige

andre Ting, der paahvile dette Ministerium, kunne skænke den enkelte Sag en saadan Opmærksomhed, at det kunde komme til en virkelig Bedømmelse efter Selvsyn. Det maa træffe Afgørelsen efter Skøn og efter meget abstrakte Regler, som maaske daarligt passe paa de konkrete Forhold. Saa fremt man indfører dette Led, Direktøren for Børnetilsynet, i den gældende Ordning, er det Meningen at faa en særlig for disse Sager central Myndighed, som ved Selvsyn og stadig personlig Forbindelse med alle de virkende Kræfter, med Foreninger o. s. v. kan føre Tilsyn med alle de paagældende Forbedringsanstalter, Opdragelsesanstalter eller Børnehjem, og som kan og vil ofre sig saaledes for denne Sag, at der kan fremkomme en virkelig ikke paa abstrakte Regler men paa virkelig individuel Kundskab til Tilfældet grundet Ledelse. Derfor tror jeg nok, at det er en særdeles vigtig Bestanddel af Lovforslaget, og tager man ikke den med, tror jeg, at ikke alene de kommunale Udvalg, men ogsaa de private Foreninger i høj Grad ville komme til at føle Savnet deraf. De ville ikke faa den Mellemand mellem den centrale Myndighed og deres private Bestræbelse, som jeg tror, at de fremfor alt ville sætte Pris paa. Jeg skal bemærke, at denne Stilling er det eneste i hele det noget komplicerede Maskineri, som Kommissionen havde dannet med Værgeraad og Overværgeraad, Appel dertil og med en Formand for Overværgeraadet, som baade er Formand i den Domstol, som det kaldes og tillige eksekverende Myndighed, den er det eneste, der er bevaret af hele denne noget indviklede Ordning; men den er ogsaa det, hvorpaa der maa lægges den allerstørste Vægt. Naar man har denne Myndighed, til hvilken man kan søge Tilflugt fra alle de spredte Steder i Landet, hvor Sagen i øvrigt behandles, er der ikke noget i Vejen for den stærke Decentralisation, som Lovforslaget i øvrigt tilsigter, og som er langt stærkere end den, der nu er, og saa er der ikke noget i Vejen for at lægge Sagen paa hele det første Stadium i det saakaldte kommunale Udvalgs Hænder eller paa et senere Stadium i Overøvrighedernes Hænder. Det er der ikke noget i Vejen for, naar man har denne fælles Myndighed, hvortil alle kunne rekurere, og fra hvilken de ledende Tanker kunne indblæses i de forskellige Myndigheder.

Om dette kommunale Udvalg skal hedde Værgeraad, er ganske underordnet, og om det skal bestaa af 3 eller 5 Medlemmer, betragter jeg ogsaa som under-